sportul Magazin

Handbalul către baschet :

E RÎNDUL VOSTRU !

I-ați recunoscut, desigur. În stînga, maestrul emerit al sportului Mihai Albu, căpitanul echipei naționale de baschet. În dreapta, maestrul emerit al sportului Gheorghe Gruia, căpitanul echipei naționale de handbal.

Și, între ei, neastîmpărata minge, veșnic pusă pe pozne, pe care, însă, cei doi sportivi au reușit s-o... dreseze, s-o facă să se supună vrerii lor.

Simpatizanții baschetului și cei ai handbalului așteaptă revederea cu acești doi performeri, cu coechipierii lor, în apropiata toamnă pe care o vor plină de rod...

Foto : Dragoș NEAGU

ADEVĂRURI

Viața fără muncă și fără mișcare nu înseamnă decît o moarte prematură.

N. IORGA

Sportul nu înseamnă numai sănătate fizică, dar și sănătate morală, echilibru perfect între toate componentele ființei umane.

E. HEMINGWAY

Adevărata personalitate în sport nu se poate afirma la superlativ decît prin integrarea completă a acesteia în spiritul de luptă al întregii echipe.

CAMIL PETRESCU

Nimic nu rezistă, dacă nu este fundamentat pe adevăr și pe etică. Iar în sport, mai mult ca în orice altă activitate umană.

PIERRE DE COUBERTIN

Sportivul care vrea să învingă într-o competiție, trebuie să se învingă întîi pe el însuși.

ALBERT CAMUS

Pentru a ajunge o singură dată pe podium, e nevoie să transpiri sute de zile pe pistă sau în arenă.

dr. IULIU HAȚIEGANU

(Culese de **D. Moraru - Slivna**)

RONDOURILE SPORTIVILOR

Orașul de pe Bega — recunoscut centru furnizor al sportului de înaltă performanță — adaugă an de an peisajului său urbanistic noi perle destinate activității sportive. Credincioși unor vechi tradiții, edilii orașului abordează totdeauna cu plăcere și... multă fantezie „temele" acestui domeniu. Și organele locale de stat și sportive le oferă — ca dovadă a preocupărilor permanente pentru îmbogățirea patrimoniului sportiv al orașului — multiple prilejuri de a-și etala măiestria. Numeroase construcții de dată recentă stau mărturie lăudabilelor preocupări : stadionul 1 Mai, cu o capacitate de peste 35 000 de locuri, frumoasa și moderna sală Olimpia (2500 de locuri), strandul termal, bazinul de înot acoperit de la „Industria Linii", multe alte terenuri destinate jocurilor sportive, urmînd ca la iarnă să li se alăture și un patinoar artificial, iar mai apoi un bazin olimpic, localul unui liceu cu profil sportiv, un hotel al sportivilor etc. Zona în care se grupează majoritatea bazelor a devenit un adevărat paradis al sportului. El este legat de oraș printr-o frumoasă alee cu punct terminus la podul Michelangelo (și el clădit de curînd). Aleea, decorată cu multă ingeniozitate de horticultorii Timișoarei, are un deosebit farmec : pe rondouri stau scrise, cu flori multicolore, numele unor sportivi contemporani : Ilie Năstase, Gheorghe Gruia, Gheorghe Berceanu, Maria Alexandru, Cornelia Petrușcă, Valeria Bufanu, Cristian Gațu etc.

Timișorenii au primit cu multă satisfacție ingenioasa idee a edililor, simbol al prețuirii de care se bucură în țara noastră cei mai buni reprezentanți ai sportului românesc.

Petre ARCAN

MOȘ DRĂGHIA PEDALEAZĂ SPRE VARȘOVIA

La 24 aprilie pleca din fața redacției, într-o uluitoare călătorie cicloturistică, pe o bicicletă românească pensionarul ALEXANDRU DRĂGHIA, în vîrstă de 75 de ani. De data aceasta, autorul unui ocol al României, despre care am mai scris, își propunea o ispravă mai senzațională : „TURUL PRIETENIEI" avînd ca itinerar capitalele țărilor socialiste : **Sofia — Belgrad — Budapesta — Praga — Berlin — Varșovia — Moscova — București.** I-am strîns mîna, i-am urat drum bun și... i-am pierdut urma.

Dar iată că zilele trecute ne-a sosit un plic de peste hotare. De la Alexandru Drăghia. Prima parte a călătoriei a decurs cu succes. Ciclistul septuagenar ne-a scris din Berlin.

Pretutindeni a fost primit cu prietenie și admirație. A înfruntat drumuri lungi, urcușuri, ploi. (În capitala R. D. Germane a ajuns pe o furtună teribilă, urmîndu-i pe automobiliști).

Ziarul „Vecerna Pravda" din Praga a inserat la 2 iunie un micro-interviu cu acest veritabil globe-trotter.

De la Berlin, moș Drăghia a pornit spre Varșovia.

Alexandru Drăghia în capitala R. D. Germane.

Foto : T. LEFTICARU

Răspunde Ion Poștașu

D.P., BRAȘOV și I.S., LUPENI. 1) Nu pot decît să regret faptul că, tocmai cînd ziceam că am lămurit problema recordului la aruncarea ciocanului — repetăm că el este deținut de atletul vest-german Beyer, cu performanța de 74,90 m — prin transcrierea unor date, nepuse la punct, din buletinul oficial al Federației, s-a redeschis confuzia privitoare la acest record. Ne cerem scuze, nutrind speranța că, pînă la apariția acestor rînduri, nu va surveni un alt record. Nu de alta, dar iar trebuie s-o iau de la început cu explicațiile ! 2. Problema înființării în scrisoarea venită din Lupeni este interesantă : „Atacantul unei echipe de fotbal driblează portarul advers, ajunge singur cu poarta goală, dar în viteză depășește suprafața terenului, ieșind în afara cîmpului de joc, FĂRĂ MINGE, aceasta oprindu-se în teren. Fiind urmărit de un fundaș advers, care iese (odată cu atacantul) în afara terenului, este împiedicat sau împiedicat de către acesta să realizeze și astfel să împingă mingea în poartă. Ce decizie va da arbitrul, dat fiind că infracțiunea s-a produs în afara terenului de joc ?" În aceste condițiuni, arbitrul nu va fluiera nimic, lăsînd jocul să continue. Chiar în ipoteza că intervenția fundașului a fost marcată de o nepermisă notă de duritate, ea nu poate fi sancționată tehnic, ci doar disciplinar. Deci, avertisment, chiar eliminare din joc (dacă cele ce s-au întîmplat în afara terenului justifică o astfel de măsură), dar în nici un caz lovitură liberă indirectă pentru obstrucție.

UN GRUP DE SALARIAȚI „23 AUGUST". **„Cineva susține că după acel 6—0 cu care Petrolul a învins pe Rapid, la București, în ediția 1963—64, au urmat 6 victorii consecutive ale Rapidului asupra petroliștilor".** Sase, nu, dar patru, da, în ediția 1965—1966, în retur, Petrolul reușind, în sfîrșit, să scape de... răzbunarea rapidiștilor și cîștigînd cu 1—0.

N. RUDU, PLOIEȘTI. Apariția sau neapariția unei epigrame nu depinde de noi, ci de... dv. !

VASILE LEORDA DUMITRIU, BUCUREȘTI. Aveți 41 de ani și v-ați propus să faceți Turul României, pe jos. N-aveți bani de tren ? Lăsînd gluma la o parte, vă previn că o asemenea performanță este extrem de dificilă, chiar pentru un sportiv cu experiență. Mersul pe jos e sănătos. Dar, nu pe distanțe atît de mari. Cît privește posibilitatea parcurgerii, în medie, a 80 de kilometri pe zi, aceasta este o simplă iluzie. Ce-ar fi să începeți cu un Tur al Bucureștiului ? Aveți doar atîtea de văzut !

OLEANA EPAMINONDAS, BUCUREȘTI. Am citit cu deosebit interes scrisoarea dv. care ne-a pus în fața unei cunoscătoare a istoriei fotbalistice. Și n-ați trădat niciodată acest sport, care v-a pasionat, îmi dau seama, din copilărie, din moment ce știți aitea lucruri (pînă și minutul în care a înscris Dobay sau Colaussi !). Verificînd și datele pe care le posed eu, sînt în măsură să vă prezint acum o situație exactă a primilor 5 fotbaliști cu cele mai multe selecționări în echipa națională : 1. Bodola — 48 ; 2. Albu — 42 ; 3—4. Dobay și C. Dan — 41 ; 5. Ion Nunweiller — 40 (Constantin are numai 39 de prezențe în reprezentativa țării). Cît privește golgeterii echipei naționale, aceștia sînt, în ordine : 1. Iuliu Bodola — 31 de goluri ; 2. Ștefan Dobay — 19 ; 3. Gratian Sepi — 14 ; 4—5. Iuliu Baratky și Gheorghe Ciolac — cîte 13 goluri. Numărul jocurilor internaționale crescînd mult față de trecut, desigur că unii dintre actualii fotbaliști au perspectiva de a-i depăși pe Bodola, la capitolul selecționărilor în națională. Dar nu prea văd pe cel care ar putea să-i ia locul și pe lista golgeterilor. Poate, totuși, că mă înșel. Cine mă contrazice ? Dumitrache ? Lucescu ? Jur că nu mă supăr. Dimpotrivă...

Ilustrații : N. CLAUDIU

Cu campionul național, dincolo de perimetrul decatlonului

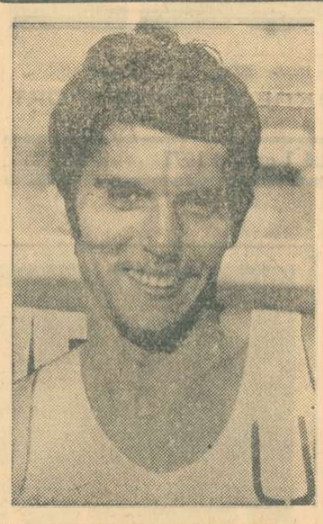

VASILE BOGDAN PROMITE 8 000 DE PUNCTE

● Două recorduri în serie și mezinul de la „U" răstoarnă ierarhia valorică a decatlonului ● Sulița — o iubită care trădează ● „Babeșul" — sediul unei școli clujene a decatlonului

În mai, cînd decatlonistul Vasile Bogdan a avut îndrăzneala să-l depășească cu 2 puncte (7 773) pe recordmanul național Curt Socol, nu puține au fost vocile care i-au contestat performanța, acuzînd lipsa unei obiectivități în citirea cronometrului și a ruletei. „S-a tras pentru el ; așa este cînd concurezi acasă ; dar nu-i nimic, veți vedea că totul n-a fost decît un foc de paie" — se murmura suficient de tare ca să audă și recordmanul.

Insinuările, însă, departe de a-l dezarma, l-au „înrăit" pe Bogdan, care a promis o confirmare menită să stingă vulcanul tuturor comentariilor. Confirmarea avea să se producă, spectaculos, după numai 40 de zile, pe stadionul Republicii, în cursul campionatului național de decatlon, în care Bogdan — mezinul de la „U" — a totalizat 7 810 p, rezultat ce reprezintă un nou record național și care s-a convertit într-un tricou de campion și o candidatură pentru campionatele europene de la Helsinki.

Să-l recomandăm, însă, pe Bogdan, prezentare care ni se pare necesară pentru că atletul clujean nu are, în proba probelor, decît un trecut de 3 ani, el aparținînd restrînsei categorii de decatloniști îmbrățișați, din start, de capricioasa Fortuna și propulsați rapid pe treptele podiumului pentru care alții asudă ani întregi.

Născut la 20 martie 1950, la Cluj, veritabilul campion de astăzi are șansa ca, la 14 ani, să-l întîlnească, la Liceul Bălcescu, pe prof. Dumitru Olteanu, cel care-l orientează spre suliță, probă pe care, deși adolescentul o va iubi cu patimă și o va servi cu devotiune (49,08 m și 56,40 m la 14 și 15 ani, cu sulița de 0,600 kg ; 62,74 m și 63,04 m la 16 și respectiv 17 ani, cu sulița de 0,800 kg, rezultate ce reprezintă și două locuri I în campionatul liceelor cu program de educație fizică din anul 1966—67) o va trăda mai tîrziu, tocmai în momentele lui de cumpănă, în diferite concursuri de decatlon.

Un accident la cot, survenit la sfîrșitul lui '67, îl obligă la o pregătire multilaterală (alergări, garduri, prăjină), deși obiectivul nu era nicidecum decatlonul. „Dar să încercăm !" — și-a zis liceanul în primăvara lui '68, angajîndu-se în concursul național al juniorilor. Surpriză ! Locul I cu 6 173 p. Încă o încercare reușită, în toamnă, în campionatul de juniori — 6 573 p și un tricou de campion — și convertirea la decatlon e totală. Urmează tentativa la 7 000 p, redută pe care Bogdan o cucerește, în primăvara viitoare, cu 2 luni înaintea bacalaureatului (7 093 p). Salturile următoare sînt de... cangur : 7 421 în '70 și cele 2 recorduri care l-au adus pe studentul clujean (anul III la Facultatea de educație fizică a Institutului pedagogic) în plină actualitate.

— Pe cînd 8 000 p ?

— Curînd, deși este un lucru enorm de greu. De la 7 400 în sus, punctele pot avea acoperire în aur. Efortul este uneori supraomenesc — apreciază elevul antrenorului Olteanu. Pentru a-l simți mai puțin și a acumula mai mult și mai repede, trebuie să fii mai consistent ajutat. Cum ? Cu unele îmbunătățiri pe „Babeș", cu mai multe confruntări internaționale...

— Apropo ! Pe „Babeș" lucrează trupa cea mai bogată și mai valoroasă de decatloniști. Confirmarea : ocuparea tuturor locurilor pe podiumul ultimei ediții a naționalelor. Care sînt raporturile dintre ei, știut fiind faptul că, deși toți sînt sportivi la „U", fiecare compune — cu antrenorul său — un cuplu aparte ?

— Deși fiecare are scopul său și luptă să se depășească unul pe celălalt, relațiile sînt cordiale, iar atmosfera una care impulsionează și-ți dă siguranță. De altfel, din acest impuls reciproc, declanșat de cuplul Curt Socol — dr. Arnăut, s-a născut trupa de care vorbiți și care va genera, sigur, o școală clujeană de decatlon.

— Cînd detronezi un campion — mai ales cînd acela îți este și coleg de club — te lăsești satisfacția victoriei asupra lui, sau realizarea ta plenară ?

— Deși l-am depășit pe Curt, nu mă simt, nicidecum, deasupra lui. De altfel, Socol, cu victoriile și înfrîngerile sale, cu răbdarea, stoicismul și munca titanică de care e capabil, reprezintă un simbol pe care nu-l poți depăși ci, cel mult, atinge. Un simbol spre care tind și eu deși, acum, am 39 de puncte peste suprema lui victorie !

Nușa DEMIAN

DE CE MÎNA DREAPTĂ ȘI NU STÎNGA ?

V-ați întrebat vreodată de ce marea majoritate a oamenilor prezintă o mai mare îndemînare la mîna dreaptă ? Și, prin urmare, de ce discul, sulița sînt aruncate cu mîna dreaptă ? De ce cu degetul arătător drept se apasă pe trăgaciul armelor de tir ? De ce floreta, racheta, paleta se țin cu mîna dreaptă ? De ce și cronicarii sportivi scriu cu mîna dreaptă, și nu cu stînga ? Și, în fine, de ce doi oameni cînd se întîlnesc își string mîna dreaptă și nu stînga în semn de respect reciproc ?

Pentru a da un răspuns plauzibil, trebuie să recurgem la **antropogeneză**, să urmărim evoluția omului, pleCînd de la **pithecanthropus erectus.**

Acest om — maimuță ridicată pe picioare — ca și descendenții săi mai evoluați, a observat că în partea stîngă a pieptului se află „ceva" care, o dată împuns cu cine știe ce obiect ascuțit, făcea să înceteze viața. Și atunci, pentru a proteja acel „ceva", care nu era decît **inima**, organul central pulsatil al aparatului circulator, a recurs la mîna stîngă, iar pe cea dreaptă, înarmată, o folosea în luptă cu adversarii de tot felul. Așa că mîna dreaptă a devenit organul esențial al prehensiunii, iar cea stîngă organul de ocrotire a părții vulnerabile.

Cu timpul, pentru o mai bună ocrotire a inimii, omul va inventa **scutul** pe care, firește, îl va ține tot cu mîna stîngă.

Pe cale ereditară, prioritatea acordată **conștient** mîinii drepte s-a transmis la descendenți, la care va deveni un **act reflex înnăscut**, cu sediul într-un centru nervos situat în emisfera cerebrală stîngă. De ce nu în emisfera dreaptă ? Deoarece se știe că toate funcțiunile dintr-o parte a corpului sînt guvernate de emisfera cerebrală din partea opusă, încrucișarea căilor nervoase avînd loc la nivelul decusației din piramidele bulbului rahidian.

Acest sistem de localizare a produs chiar și un decalaj în dezvoltarea celor două emisfere cerebrale, emisfera stîngă avînd un ușor avans față de congenera din partea dreptă.

Printr-un capriciu al naturii, centrul nervos al îndemînării mîinii drepte, la unii indivizi, se poate muta în emisfera dreaptă și drept consecință ei devin **stîngaci.**

În asemenea cazuri, cîte o dată ereditare, nu se recomandă ca stîngacii să fie obligați ca, printr-o reeducare, să folosească mîna din partea dreaptă, indiferent în ce acțiune. Se creează multe dificultăți și niciodată mîna dreaptă la un stîngaci nu va da randamentul dorit.

prof. dr. CONSTANTIN SIMIONESCU

PE ȘANTIERUL CREAȚIEI PUBLICISTICE

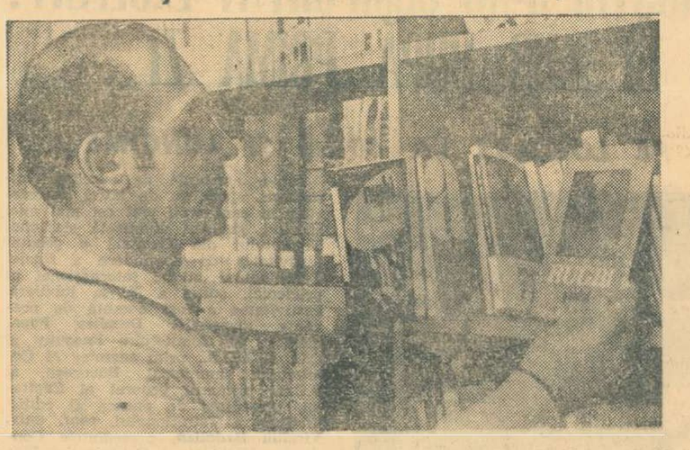

ANTRENORUL FEDERAL DE RUGBY ALEXANDRU TEOFILOVICI, LA STARTUL CELEI DE A 5-a LUCRĂRI EDITORIALE

Cel puțin trei ore pe zi din activitatea antrenorului federal de rugby, profesorul de educație fizică **Alexandru Teofilovici**, sînt dedicate studiului. Fostul jucător internațional, care și-a adus un prețios aport la succesele rugbyului românesc din perioada anilor 1954—1962 manifestă predilecție pentru cercetare, pentru completarea continuă a cunoștințelor sale. Este o preocupare care datează încă din anii activității sale de sportiv.

Din Anglia, în 1955, după primul turneu al selecționatei București peste canalul Mînecii, Alexandru Teofilovici s-a întors cu peste 20 de lucrări din domeniul rugbyului. Din Franța, în anii următori, a adus alte zeci și zeci de cărți. Le-a tradus singur, cu o migală și o perseverență care îi sînt caracteristice. Multe din cele citite și studiate le-a pus în practică, ca sportiv, apoi ca antrenor de club, la Constructorul București, după aceea ca antrenor federal.

Ceva mai mult, în ultimii ani **prof. Teofilovici** s-a dedicat și scrisului. Singur, sau în colaborare cu profesorii **Nicolae Pădureanu** și **Viorel Cîrligelu**, antrenorul federal de rugby a dat la iveală nu mai puțin de patru lucrări, de tehnică („**Rugby la copii și juniori**", „**Antrenament, exerciții, jocuri**"), de orientare tactică („**Rugby-ghidul antrenorilor și jucătorilor**"), de documentare („**Anuarul Federației române de rugby**").

Pentru cine știe cît de drămuit este timpul unui antrenor federal, o asemenea activitate publicistică apare ca un fapt puțin obișnuit. Este și motivul pentru care am ținut să-l relevăm.

— Ce alte lucrări aveți pe... șantierul creației ? — l-am întrebat pe prof. Teofilovici.

— **Intenționez să abordez nu numai probleme pur tehnice, ci și de beletristică sportivă...**

— De pildă ?

— **Mă gîndesc să readuc în actualitate figurile unor rugbyști iluștri, ale unor oameni care s-au realizat în societatea noastră nu numai ca sportivi, ci și ca cetățeni.**

— Poate că ne spuneți cîteva nume...

— **Dintr-o asemenea lucrare nu vor lipsi prof. univ. Ascanio Damian, inginerii Vasile Mladin și Viorel Moraru și mulți alții. Doresc — și sper să reușesc — să demonstrez că rugbyul a creat mulți oameni de nădejde !**

T. BRĂDEȚEANU

ARIPI NEVĂZUTE...

Săritura cu care Dick Fossbury a devenit campion olimpic, în Mexic este un film pe care azi îl derulăm în memorie de nesfîrșite ori, spre a-i găsi secretul frumuseții. Nu-l vom afla însă și nu ne rămîne decît să privim iar și iar filmul acestui zbor ciudat, cu mereu alți actori care bat la porțile performanței și gloriei sportive. Așa am privit de fiecare dată și săriturile Corneliei Popescu.

De fiecare dată, totul începe cu o alergare înaltă, în arc de cerc, așa cum în cerc aleargă împodobiți festiv caii de rasă în manejul circului. E multă ambiție în pasul acesta înalt care anunță desprinderea. În fața stachetei, înlănțuirea de pași se topește într-un zbor perfect vertical, cu umerii împungînd cerul.

Întors cu spatele la stachetă, săritorul pare a ignora cu totul prezența ei, încîntat de libertatea de a se desprinde de pămînt. Își ferește ochii de străjerul de metal al înălțimii, de parcă s-ar teme că privindu-i lucirea rece, i-ar pieri puterile. Arcuindu-și mijlocul, trece plutind peste bara de metal, cu umerii înainte, cu o destindere a genunchiului ca o bătaie de aripi în final.

Tehnica „Fossbury", a plonjonului dorsal, e îmbinare ciudată de traiectorii perfecte și îndrăzneală acrobatică. Cît de bine a învățat-o Cornelia noastră au arătat atît cifra recordului personal cît și aplauzele spectatorilor fascinați de zborul ei.

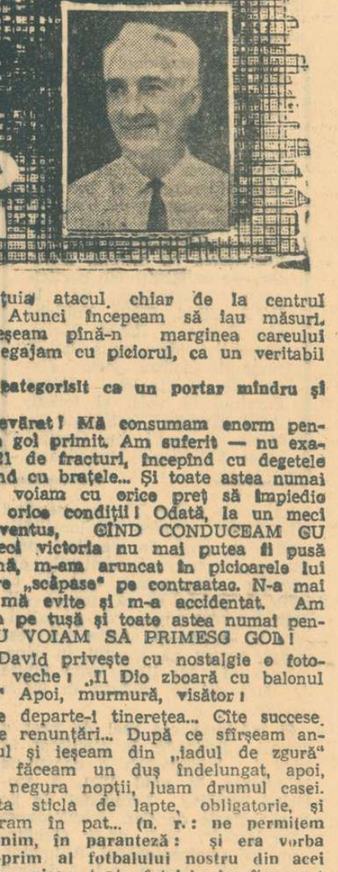

S. STANESCU

«FOTBALULUI, dacă nu-i dai totul, nu-ți dă nimic»

Un crez pe care Mircea David îl transmite tinerilor jucători

— Mi-ai promis o dată că vom sta de vorbă, mai ții minte ?

— Știu. Cînd ne-am întîlnit cu Sfera și Albu la redacția „Sportul"...

— Atunci, ai vorbit mai mult de ei ! Acum, aș vrea să-mi vorbești și despre dumneata. Se poate ?

— Cu mare plăcere. Te aștept după amiază la cinci ; e bine ?

...Inginerul Mircea David închide „clasoarele" colecției sale filatelice și surîde :

— M-ai prins asupra... faptului. În fiecare zi, îmi fac timp și pentru timbrele mele. Am cîteva „exemplare" foarte rare...

Mi le arată plin de bunăvoință și-apoi se cuibărește pe canapea, calm, în așteptarea „tirului" de întrebări.

— Să începem cu... începutul.

— Iubeam fotbalul, din copilărie, dar eram prea slăbuț ca să mă gîndesc la el serios. Din fericire, a apărut cineva în viața mea, un băiat mai mare ca mine. Se numea Baratki, și de la el am învățat să fac gimnastică și să beau lapte. Asta se-ntîmpla în liceu. Devenisem portarul echipei „Emanuil Gojdu", din Oradea... Țin minte că am făcut o partidă foarte bună cu „Comerțul", unde jucau fotbaliști de la C.A.O. Eram în clasa a VII-a și plecasem apoi să-mi petrec vacanța la Tg. Ocna. Dar, după două zile, mă trezesc cu o telegramă : „Vino urgent, Oradea". Portarul C.A.O.-ului, marele Czinczer, își fracturase mîna, astfel că la 17 ani, datorită acestui accident, intram val-vîrtej în prima echipă a Oradiei cu atacul celebru care făcea țăndări toate apărările : Glanzman, Covaci, Ronai, Bodola, Cociș. „Ce-o să facem cu puștiul ăsta-n poartă ?, a glumit Ronai. O să se sperie și-o să lase golurile să intre..." „Nu-i nimic, a răspuns „Duduș" Bodola, avem noi grijă la înaintare și marcăm mai multe goluri decît primește el..."

— Îți amintești de primul meci la C.A.O. ?

— Am jucat cu Juventus la București. „Roș-albaștrii" aveau atunci în formație pe Melchior, Dobo, Vogl. Cînd m-a văzut „nea Luchide" în gară, cu șapca de licean, a glumit : „Ce-ați venit cu mucosul ăsta ?" Antrenorul Remeny a zîmbit și el într-un fel ciudat : „Ei, ai să vezi că într-o zi o să ai nevoie de el la națională". A avut gura aurită, Remeny...

— Care crezi că e partida vieții dumitale ?

— Toți spun că la Roma a fost „meciul meu". Eu cred însă că am făcut o treabă și mai bună la Belgrad, cînd **naționala noastră**, cu o echipă nouă, a învins totuși, cu 2—1. Atunci, apărarea a dus tot greul. Tîrnanici și Petrovici au pus toate „tunurile" pe poarta noastră, dar n-au reușit să ne smulgă victoria. Am apărat atunci cît pentru cinci meciuri. Memorabilă e pentru mine și partida a treia din cele patru finale de cupă cu Rapid, jucată pe Giulești. Atunci ziarele au scris : „Rapid—David : 2—2 !"

— În ce crezi că stă „secretul" unui portar de clasă ?

— Trebuie, în primul rînd, să aibă intuiția jocului. Detenta, plonjoanele, „priza", se învață la grupa cu nisip, dar cu intuiția ori te naști, ori nu. Eu luam parte la joc tot timpul ! Mă aventuram și în careu, uneori, dar nu din hazard, ci din calcul. Pavlovici, marele meu rival, a fost mai sobru, mai reținut. Pentru el, alarma începea atunci cînd mingea era semnalată în careul său. Eu mă „alertam" mai devreme, în momentul cînd se dezlănțuia atacul, chiar de la centrul terenului. Atunci începeam să iau măsuri. Uneori, ieșeam pînă-n marginea careului mare și degajam cu piciorul, ca un veritabil fundaș.

— Erai categoric ca un portar mîndru și ambițios...

— E adevărat ! Mă consumam enorm pentru fiecare gol primit. Am suferit — nu exagerez — 21 de fracturi, începînd cu degetele și terminînd cu brațele... Și toate astea numai pentru că voiam cu orice preț să împiedic golul ! În orice condiții ! Odată, la un meci Venus—Juventus, CÎND CONDUCEAM CU 5—0 și deci victoria nu mai putea fi pusă în cumpănă, m-am aruncat în picioarele lui Naciu, care „scăpase" pe contraatac. N-a mai putut să mă evite și m-a accidentat. Am stat un an pe tușă și toate astea numai pentru că NU VOIAM SĂ PRIMESC GOL !

Mircea David privește cu nostalgie o fotografie mai veche : „Il Dio zboară cu balonul spre cer..." Apoi, murmură, visător :

— Ei, ce departe-i tinerețea... Cîte succese, dar și cîte renunțări... După ce sfîrșeam antrenamentul și ieșeam din „iadul de zgură" din Splai, făceam un duș îndelungat, apoi, ocrotit de negura nopții, luam drumul casei. Mă aștepta sticla de lapte, obligatorie, și la zece eram în pat... (n. r. : ne permitem să intervenim, în paranteză : și era vorba de junele-prim al fotbalului nostru din acei ani, la care visau toate fetele). Ar fi crezut cineva ? Nimeni... Nimeni decît cei ce știu adevărul adevărat !... Căci fotbalul, dragul meu, are o lege severă : dacă nu-i dai totul, nu-ți dă nimic !...

George MIHALACHE